

Final de aprilie la Opera din București

(Costin Popa – 24 aprilie 2017)

După scurta vacanță de Paști, stagiunea primei scene lirice naționale continuă în forță, cu dorita cadență de spectacole săptămânale. Imediat după cele trei zile de Sărbători Pascale, au urmat operă și balet în patru seri, continuate cu cinci seri de afișe similare, în ultimele șapte zile ale lunii. O regularitate care sper să continue în mai și iunie, chiar cu completări față de programul parțial publicat.

Rodajul noii producții cu „Bal mascat” ...

... era firesc să înceapă după cele două spectacole inaugurale, mai ales că managementul teatrului și dirijorul Marcello Mottadelli au ales acum, la fine de aprilie, o distribuție compozită, alcătuită din interpreți ai serilor anterioare. Pentru mine, noutățile au fost tinerele soprane Bianca Mărgean (Amelia) și Veronica Anușca (Oscar), în mod clar, două vedete în devenire.

Verdi a încărcat rolul Amelia cu toate specificitățile de vocalitate lirico-spinto pe care le-a dăruit personajelor principale feminine din creația de maturitate – culoare „plină” de glas, cantabilitate romantică, dramatism, țesături vocale impregnate cu pianissime în registrul acut. Bianca Mărgean deține o bună parte dintre acestea și prestația ei, deși indiferentă și neafectată de dialogul cu Ulrica, a crescut în implicare și tensiune emoțională pe parcursul serii, cu o culme în aria „Morrò, ma prima in grazia” , pasaj prin care s-a îndreptat spre un rafinament și o trăire optime.

În condițiile în care accentele, sunetele grave „de piept” și frazarea cu sens au fost bine reprezentate, rămâne doar ca studiul să fie orientat către un mai potrivit management al pianisimelor plutitoare și către rotunjirea sonoră a unor sunete înalte, inclusiv ale extremului acut, Do natural, spre pildă, încă sever și aspru.

Delicatețea rolului pajului Oscar a fost la îndemâna Veronicăi Anușca, natural-dezinvoltă, deloc forțată în mișcare. Cu toată țesătura vocală înaltă, glasul a sunat pătrunzător în integralitatea partiturii, diafan și dantelat în balada „Volta la terra” , elegant și cu accente bine punctate printre staccaturile din „Ah! Di che fulgor” (parte a cvintetului din prima scenă a actului al treilea), briliant în canzona „Saper vorreste” , finalizată cu un Si natural acut, de anvergură.

Pentru tenorul Dario Di Vietri (Riccardo), seara a prilejuit expunerea unei voci în mare formă, strălucitoare, căreia i-a adăugat – pe lângă reușitele din seara premierei – un „slancio appassionato” pentru aria „Ma se m'è forza perderti” și, poate, o mai mare implicare scenică. Regizorul Grischa Asagaroff ar fi fost fericit să-l vadă.

Fără a fi abisală în culoarea de glas, dar cu exprimare derivată din specificul personajului, mezzosoprana Liliana Mattei Ciucă a adus, de data aceasta, aplomb dramatic constant pe tot parcursul tabloului secund al primului act, prilej de contur potrivit al rolului Ulrica.



Bianca Mărgean, Marcello Mottadelli, Dario Di Vietri



Veronica Anuşca



Liliana Mattei Ciucă

Monolitic în voce, baritonul Lucia Petrean a fost un Renato de extremă duritate, dar cu generoase rememorări în „O dolcezze perdute...”, secvență a ariei „Eri tu”.

Îi consemnez și pe interpreții celorlalte roluri, Filip Panait (Tom), Iustinian Zetea (Samuel), Radu Ion (Silvano), Ciprian Pahonea (Primul judecător), Narcis Brebeanu, debutant în haina Servitorului Ameliei.

În fosă, Marcello Mottadelli a demonstrat siguranță în conducerea muzicală a orchestrei și platoului. Cred că un mai mare echilibru agogic ar fi benefic tălmăcirii, în favoarea expresivității, pe lângă dinamismul bine reflectat.

Una peste alta, prin prisma celor văzute și auzite la acest al treilea spectacol, constat că Opera Națională București a construit și deține o distribuție valabilă pentru renumitul opus verdian, în care numai tenorul trebuie invitat din străinătate. Cel puțin până acum.

Tinerete în „Traviata”

M-am arătat de multe ori adversarul așa-zisei ilustrări de către regizori a părților orchestrale introductive – uverturi, preludii – prin momente scenice. M-am surprins acum, în timpul Preludiului la primul act, că urmăresc cu atenție „vizita” pe care Doctorul Grenvil i-o făcea Violettei înainte de balul ce urma să-l dea: luatul tensiunii, consultul cu stetoscopul, instalarea de branule, perfuziile. Îmi părea că eterica muzică verdiană se scurgea pe lângă mine, fără să mă atingă. M-am scuturat rapid de imaginea... medicală, pentru a asculta. Noroc că pe Preludiul celui de-al patrulea act, regizorul (Paul Curran) a lăsat sunetele întristate să se exprime singure în atmosfera camerei muribundeii Violetta. Cu efect răscolitor venit din coardele sfâșietoare, un plus al orchestrei teatrului, aflată sub bagheta lui Tiberiu Soare. Tânărul dirijor, căruia trebuie să-i conferim de-acum atributul de „experimentat”, a condus cu bună știință a tempourilor venite din viziunea tradițională a opusului, urmărind cu atenție soliștii, corul și rezolvând cu promptitudine singurul mic decalaj cu platoul, din finalul primei strofe a ariei Violettei, „Addio del passato”. Instrumentiștii și-au dovedit progresul de calitate.

Minionă în „look”, degajată în atitudine, tânăra Cristina Maria Oltean a debutat în rolul titular. Face parte din grupul sopranelor de coloratură care abordează curent personajul, bazându-se pe siguranța executării flexibile a pasajelor de agilitate din aria mare, pe penetrabilitatea și lirismul, aici lejer, al vocii. A existat în cântul său o delicatețe a adresării (s-o numesc chiar discreție în fraza primă „Flora, amici, la notte che resta”), dar celebrul Brindisi i-a favorizat expunerea strălucitoare, cu aplomb, a glasului său cristalin. Mai rămân secțiuni în care, spre încărcare

emoțională, trebuie inserate accentuări și mă gândesc acum doar la „Follie! Follie!” (primul act), „Amami, Alfredo” (actul secund), la citirea scrisorii și „Gran Dio! morir si giovine” (ultimul act).

Poate că ușoara oboseală a dus-o către sporadice sunete sub tonul just în „Addio del passato” , până atunci muzicalitatea artistei fiind evidentă. În orice caz, unduirile înduioșătoare ale frazelor, pianissimele alternante cu sonoritățile bogate din ultimul act au fost admirabil servite.

Îmi mențin opinia formulată după un anterior spectacol cu „Traviata” despre tânărul tenor Alin Stoica. Posedă un glas important, care îl va urca pe culmi, îndeosebi în repertoriul liric-spint. Energia vocală degajată în rolul Alfredo a fost debordantă, deși tentele eroice trebuiau păstrate mai mult pentru cabaletta „O mio rimorso!” , decât pentru idilica arie „De' miei bollenti spiriti” . Sigur că forța sonoră l-a condus către violență în scena de la balul Florei. Cu deja pronunțat simț al frazei italiene, pe care trebuie să-l desăvârșească în continuare, Alin Stoica a fost totuși galant-îndrăgostit la prima întâlnire cu Violetta și a expus o atât de rară „lacrimă” în glas în duetul „Parigi, o cara” (ultimul act), alături de o Violetta sensibilă.

Baritonul Adrian Mărcan a fost Giorgio Germont, cu statură și atitudine impunătoare, voce nobil timbrată, cu cânt elegant în narațiunea „Pura siccome un angelo” și autoritar în aria „Di Provenza il mar, il suol” . Cabaletta „No, non udrai rimproveri” s-a eludat.



Alin Stoica, Cristina Maria
Oltean



Cristina Eremia,
Cristina Maria Oltean



Adrian Mărcan, Cristina Maria
Oltean

În alte roluri au cântat Valentin Racoveanu (Gastone), Sorana Negrea (Flora), Cristina Eremia (Annina), Dan Indricău (Baronul), Daniel Filipescu (Marchizul), Iustinian Zetea (Doctorul), Florian Ioniță (Giuseppe), Alin Mânzat (Comisionarul), Adrian Ionescu (Servitorul).

„Bal mascat” și „Traviata” , două seri bune ale primei scene lirice naționale. Și de succes. Să mai observ că în ultima săptămână a lui aprilie, sunt programate operele „Elixirul dragostei” , „Così fan tutte” , „Boema” , baletul duplex „Amorul vrăjitor” și „Tricornul” , alături de concertul liric de foaier „Opera în recital” , întotdeauna interesant.

* Fotografii de Paul Buciuta / Marea Dragoste